

**KEVIN
KWAN**

SEX *și*
VANITATE

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

NEMIRA

Ilustrația copertei: Autumn Whitehurst
Designul copertei: Kelly BLAIR
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Ioana BARBU
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Roxana POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KWAN, KEVIN

Sex și vanitate / Kevin Kwan ; trad. din lb. engleză: – Maria Adam -
București : Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-1209-9

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Kevin Kwan
SEX AND VANITY
Copyright © 2020 by Tyersall Park Ltd

© Nemira, 2021

Tiparul executat de tipografia PAPER PRINT INVEST.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise și
se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1209-9

*Pentru Capri, insula care îmi hrănește sufletul,
și pentru New York, orașul care m-a primit,
m-a îngrijit și m-a schimbat pentru totdeauna.*

De la: Isabel Chiu

Către: lucietangchurchill@gmail.com

Subiect: *La dolce vita*

Lucie!!!

Sunt atâât de fericită că vii la nunta mea în Capri! Știi că, în afară de familia mea, ești singura persoană pe care o cunosc de când mă știu care va fi acolo? Aproape că nu-mi vine să cred că suntem prietene de când eu aveam treisprezece ani și tu, șapte – ești *singurul* copil pentru care am fost babysitter, deși nu consider că am avut prea mare grijă de tine dacă a trebuit să înduri episoade întregi din *Roswell* și să mă auzi aberând non-stop despre obsesiile mele. (Ți-l amintești pe Nikolai? M-am întâlnit întâmplător cu el la Erehwon, deunăzi. E în Los Angeles, caută locuri de filmare pentru Lawrence Bender și e absolut de nerecunoscut acum!)

În fine, după ce am primit aprobare de la ghicitoarea mamei, am ales să organizăm nunta într-o zi favorabilă pentru noi în luna iulie, iar Capri – Dolfi și-a petrecut fiecare vară în tinerețe pe insulă, iar familia lui are rădăcini adânci acolo – va fi absolut magică în perioada aceea. E minunat pentru mine că ne vei fi alături și da,

Kevin Kwan

bineînțeleș că mi-o aduc aminte pe verișoara ta, Charlotte – abia aștept s-o văd și pe ea! Sunt mai mult decât nerăbdătoare să fim cu toții pe insulă și să-mi cunoști prietenii!

Caligrafa mea e puțin în urmă, fiindcă nu era tocmai pregătită pentru numărul mare de oaspeți, însă invitațiile oficiale ar trebui să fie gata până la sfârșitul lunii. Să fii pe fază când vine a ta!

XOXO,

Issie

Pentru: Lucie Tang Churchill & invitat

FIFTH AVENUE NR. 999, AP. 12B

NEW YORK, NY 10028

Kevin Kwan

Dl și dna Christopher Chiu

*au onoarea să vă invite la
căsătoria fiicei lor,*

Isabel,

cu

dl Adolfo Michelangelo De Vecchi,

*fiul contelui Andrea De Vecchi
și al contesei Laudomia De Vecchi,*

*la Villa Lysis,
sâmbătă, 20 iulie 2013,*

la ora cinci,

apoi la

*Villa Jovis
din Capri, Italia.*

CONFIRMĂRI

ISABEL CHIU

NIMES ROAD NR. 875

LOS ANGELES, CA 90077

CAPRI

Italia, 2013

Cu toate că alea era luminată de torțele înalte care pâlpâiau, Charlotte Barclay avea impresia că ar putea să cadă de o mie de ori pe drumul spre vilă. Știa că încălcase regula de bază pe care o respecta orice editor de revistă cu experiență, așa cum era ea: îmbracă-te practic, nu frivol, când călătorești. Uitându-se la tivul zdrențuit al rochiei de petrecere și blestemând decizia de a purta tocurile cui împrumutate în ultima clipă de la Olivia Lavistock, se simțea de parcă s-ar fi poticnit prin pădure ore întregi, deși nu trecuseră decât vreo cincisprezece minute, iar când, în sfârșit, a zărit coloanele ionice, luminate, ale vilei, în contrast puternic cu întunericul lichid al nopții, Charlotte a oftat ușurată.

Netezindu-și pretențiosul păr blond, tuns bob – o coafură care nu se schimbase de pe vremea liceului la Miss Porter's –, Charlotte a urcat treptele inegale de marmură și a pășit pe terasa cu vedere spre Golful Napoli, simțindu-se din nou dezorientată. Veranda luxoasă, care era goală cu o oră în urmă, fusese transformată într-un spațiu de banchet, unde era pregătit un bufet generos, iar invitații, atrași din sala de bal, pășteau ca niște gazele elegante la mesele lungi, încărcate cu gustări delicioase.

Charlotte privea neliniștită în jur, având impresia că toate acele afurisite de *princesse* și *contesse* italiene îi analizau fiecare mișcare. Cum se transformase atât de repede cea mai splendidă nuntă la care luase parte vreodată într-un adevărat coșmar? L-a văzut pe Auden Beebe cum își îngrămădește pe farfurie un morman de ravioli cu homar și, pentru o clipă, a avut intenția să fugă la el pentru ajutor. *Nu, nu e persoana potrivită. Nu va înțelege.* Surorile Ortiz tocmai urcau treptele. *Ele, în niciun caz.*

Când a zărit-o pe Olivia cocoțată la una dintre mesele de bistro așezate de-a lungul peretelui, a simțit în sfârșit că umerii încordați încep să i se destindă. Olivia avea să știe ce era de făcut. Olivia avea să-și păstreze calmul – era o regizoare avangardistă, până la urmă! Olivia era englezoaică, dar nu se purta ca toți ceilalți englezi de aici. Locuia în L.A. și făcuse școala la Paris, așa că, probabil, văzuse destule chestii la viața ei. Olivia o va ajuta să iasă din situația asta incredibilă.

Charlotte s-a apropiat de ea, apucând-o pe ascuns de cot. Olivia a surprins imediat expresia lui Charlotte și a interpretat-o total greșit.

— Sigur, spune-mi că-s ipocrită. Dar după ce te-am urmărit toată săptămâna cum ai înfulecat paste, *focaccia*, *biscotti* și toate celelalte bună-tăți cu gluten, ce credeai că o să se întâmple? Pizza asta cu trufe albe și caviar e mai bună decât sexul sălbatic cu Sam Heughan¹ într-o vâlcea scoțiană noroioasă. Ar trebui să scrii despre asta în revista ta.

Charlotte a încercat să vorbească, dar și-a dat seama că avea gâtul uscat.

— Să scrii despre pizza, nu despre sex în noroi scoțian, a clarificat Olivia, deși era clar că Charlotte nu ascultase nimic din ce-i spusese.

Se aplecase ușor spre Olivia, încercând doar să-și tragă sufletul.

— Te simți bine? a întrebat Olivia, remarcând pentru prima dată expresia șocată a lui Charlotte.

¹ Sam Heughan (n. 1980), actor scoțian care a devenit celebru ca interpret al lui Jamie Fraser, personajul principal din serialul *Outlander*, ecranizarea seriei omonime a scriitoarei Diana Gabaldon (n. red.).

— Mă simt bine... dar Lucie... Dumnezeu s-o ajute! a icnit Charlotte, întinzându-se după un pahar de *prosecco*.

A dat băutura peste cap și apoi, sprijinindu-se de balustrada din piatră, a început să respire precipitat.

— Ce s-a întâmplat cu Lucie? Să mă duc după ajutor? a întrebat Olivia.

— Nu are nevoie de ajutor, e în regulă. De fapt, nu e-n regulă. Of, biata mea Lucie! Totul e distrus! Totul e *al dracului* de distrus!

Olivia s-a încruntat, neștiind sigur ce să înțeleagă din izbucnirea asta. Nu o cunoștea de multă vreme pe Charlotte Barclay, dar, în ultima săptămână, deveniseră extrem de apropiate, iar Olivia nu și-ar fi imaginat niciodată că această femeie trecută de patruzeci de ani, cu un echilibru de neclintit, avea să-și piardă brusc – aparent – cumpătul.

— Charlotte, câte pahare de șampanie ai băut la cină? a întrebat Olivia cu delicatețe.

Îndreptându-și spatele și îndepărtând câteva rămurele agățate în rochia ei Oscar de la Renta, Charlotte a întrebat în șoaptă:

— Olivia, pot să am încredere în tine? Pot conta pe ajutorul tău?

— Sigur că poți.

Charlotte a vorbit mai departe:

— Știi că am venit la nunta asta doar pentru a face o favoare familiei lui Lucie. Nu sunt aici decât ca însoțitoare a ei, iar sarcina mea e să stau cu ochii pe verișoara mea mai tânără. Dar am dat greș. Am eşuat complet, lamentabil. N-ar fi trebuit să venim la nunta asta. N-ar fi trebuit să venim în Capri. Isuse Hristoase, mama ei o s-o ia razna când o să afle! Iar bunica mea o să mă jupoaie de vie!

Charlotte și-a îngropat fața în mâini, iar Olivia a remarcat că era absolut îngrozită.

— Ce să afle? Și *unde* e Lucie acum?

— Nu știi. Nu vreau să știi. Nu știi cum o s-o mai privesc vreodată în ochi.

— Charlotte, nu mai fi atât de misterioasă. Nu pot să te ajut dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat.

Privind-o drept în ochi, Charlotte a rugat-o:

— Trebuie să-mi promiți că nu vei sufla o vorbă.

— Promit.

— Jură. Pe mormântul mamei tale.

— Mama e încă în viață, dar o să jur pe viața ei.

Charlotte a răsuflat.

— Când ai văzut-o pe Lucie ultima dată? a întrebat ea apoi.

— Nu sunt sigură... pe ringul de dans, la petrecere? Dansa cu Sandro și m-am gândit că arată ca o pereche tare drăguță – el, cu cârlionții aceia lungi în stilul lui Botticelli, iar Lucie, cu rochia aceea scânteietoare, printre lumânări. Erau atât de minunați, încât aproape că am vrut să le fac o poză. Poate m-aș fi folosit de ea pentru o scenă de film.

— Da, dansau. Dar, după focurile de artificii, am remarcat că Lucie a dispărut. Am auzit că unii dintre tineri plecaseră din nou la Villa Jovis, așa că m-am dus la ruine s-o caut.

— Ai urcat din nou dealul ăla? Pe jos? În pantofii mei Vivier?

Olivia s-a uitat gânditoare spre tivul rochiei lui Charlotte, întrebându-se cât de distruși erau pantofii.

— M-a dus un tip cu mașina de golf. În fine, când am ajuns acolo, ce crezi că am găsit? O gașcă întreagă de puști fumând iarbă în capelă. Arăta ca un bârlog al drogurilor din Tanger!

Olivia și-a dat ochii peste cap.

— Charlotte, *te rog* să nu-mi spui că ești supărată pentru că și Lucie făcea asta! Toți puștii de aici fumează în fiecare seară în spatele piscinei. Din câte am înțeles, tipul acela a cărui familie deține întregul Ecuador a adus un cufăr plin ochi cu bunătăți.

— Olivia! Tu chiar crezi că am mintea-n colțuri? Doar am fost la Smith¹, mai știi? Lucie are nouăsprezece ani și nu-mi pasă absolut deloc dacă vrea să se drogheze în ultimul hal. Lasă-mă să termin! Am intrat prin sala mare, pe urmă am urcat în turn, dar n-am găsit-o nici acolo. Mă plimbam printre ruinele acelea uitate de Dumnezeu, luminate doar de felinare, și, exact când credeam că m-am rătăcit de-a binelea, am găsit un pasaj care ducea afară, către poteca de pe stânci – cărarea aceea periculoasă, exact lângă Saltul lui Tiberius.

— Doamne sfinte, să nu-mi spui că Lucie a căzut!

— Nu, nimic de felul ăsta! M-am dus pe margine și am văzut niște trepte care coborau spre o grotă micuță, așa că am coborât și...

Charlotte s-a oprit o clipă, făcându-și curaj.

— Și atunci i-am văzut.

— Pe cine? Ce făceau?

— Olivia, nu mi-a venit să cred. Pur și simplu, nu-mi puteam crede ochilor, a gemut Charlotte.

— Lasă-mă să ghicesc... trăgeau pe nas?

— Nuuu! a respins prompt Charlotte.

— Sacrificau capre?

— Olivia, a fost... de nedescris!

— Ei, haide, nimic nu e de nedescris.

Charlotte a clătinat vehement din cap.

— Sunt absolut îngrozită. Lucie, biata mea verișoară, și-a distrus reputația. Pur și simplu, și-a distrus viața!

Olivia voia s-o zguduie.

— Charlotte Barclay! Spune-mi. Ce. Ai. Văzut!

¹ Colegiul Smith în Northampton, Massachusetts, este considerat unul dintre cele mai bune colegii de arte liberale pentru femei din Statele Unite, cu absolvente renumite precum Gloria Steinem, Barbara Bush și Julia Child. Nu că acest lucru i-ar fi împiedicat pe membrii frățiilor din apropiere să inventeze zicala „Cu fetele de la Smith, în pat, cu cele de la Mount Holyoke, la cununie și cu cele de la Amherst, la sfat“ (n. a.).

Kevin Kwan

Privind din nou în jur ca și cum ar fi fost prinsă comițând un păcat capital, Charlotte s-a aplecat spre urechea Oliviei și a început să șoptească.

Olivia a făcut ochii mari.

— Cine? Ceee?! Ce mama dracului!

— Chiar așa, ce mama dracului! M-am speriat atât de tare, încât n-am putut să mă abțin. Am urlat: „Opriți-vă!“

Olivia și-a dat capul pe spate și a scos un țipăt înfiorător.

PARTEA ÎNTÂI

CAPRI

2013

Dragă Lucie și Charlotte,

Weekendul nunții noastre se apropie și ne-am gândit că ar fi bine să vă facem o scurtă prezentare a festivităților, ca să vă puteți plănui mai bine programul de călătorie (și ținutele!):

Marti, 16 iulie,

ora 17:00,

cocktailul de bun-venit în Grădinile lui Augustus,
găzduit de marchiza Marella Finzi-Contini (mătușa lui Dolfi!).

Ținută: neoficială.

Miercuri, 17 iulie,

ora 13:30,

prânzul la Da Luigi Beach Club,
găzduit de Isabel Chiu.

Ținută: șic, pentru plajă.

Ora 21:00,

cina la Ristorante Le Grottele,
găzduită de Dolfi De Vecchi.

Ținută: neoficială.

Kevin Kwan

Joi, 18 iulie,

ora 10:00,

drumeție pe poteca istorică Il Passetiello de la Anacapri la Capri,

ghidată de Auden Beebe.

Ținută: încălțări comode sau bocanci de drumeție.

Ora 21:00,

cina la Il Riccio,

găzduită de Constantine și Rebecca Chiu (fratele meu mai mare

& soția lui!).

Ținută: de cocktail.

Vineri, 19 iulie,

ora 11:00,

excursie la Villa Lachowski în Positano,

ghidată de Mordecai von Ephrussi.

Ținută: neoficială.

Ora 19:30,

recital de muzică la apus și banchet

la mănăstirea Certosa di San Giacomo,

găzduite de contele și contesa De Vecchi.

Ținută: formală.

Sâmbătă, 20 iulie,

ora 17:00,

CEREMONIA DE NUNTĂ,

la Villa Lysis,

RECEPȚIA DE NUNTĂ,

la Villa Jovis.

Ținută: formală.

Sex și vanitate

Duminică, 21 iulie,

ora 14:00,

prânz de rămas-bun la bordul superiahtului *Bravo Olympia*.

Ținută: șic, de vacanță.

Puteți sosi în orice zi doriți, iar coordonatoarea noastră, Gillian (gillian@devecchichiuwedding.com), va lua legătura cu voi pentru transferul VIP și sosirea în Capri. Desigur, noi sperăm că veți putea ajunge la toate evenimentele, începând de marți. Suntem foarte onorați de faptul că ne acodați puțin timp din programul vostru foarte încărcat și de-abia așteptăm să petrecem săptămâna nunții noastre împreună cu voi, pe această insulă fermecată!

XOXO,
Issie & Dolfi

I

ANACAPRI

Insula Capri, Italia, 2013

La câțiva kilometri de Napoli, ceața dimineții s-a destrămat și, din elicopter, Capri s-a văzut deodată ca o stâncă strălucitoare, de parcă zeii aruncaseră un smarald imens în mijlocul mării. Lucie (92nd Street Y Nursery School/Brearily¹/Brown², promoția 2016) privea în jos la undele de un albastru-închis, întrebându-se cât de caldă era apa și cât de curând ar fi putut să sară în ea. Îi plăcea tare mult să simtă apa mării pe pielea ei.

Întorcându-se spre verișoara Charlotte (Rippowam/Miss Porter's³/Smith), a întreat-o cu entuziasm:

— Care e primul lucru pe care vrei să-l faci?

— E un restaurant, Michel'angelo, care are spaghete cu roșii proaspete de Campania și *burrata*⁴... ar trebuie să fie fenomenale.

¹ Brearily School, școală particulară de fete din New York, aflată în cartierul Upper East Side, în Manhattan (n. tr.).

² Universitatea Brown, Providence, Rhode Island (n. tr.).

³ Școală particulară din Farmington, Connecticut (n. tr.).

⁴ Tip de brânză italienească, obținută din mozzarella și smântână (n. tr.).

— Delicios!

— Dar tu?

— Mi-ar plăcea să înot în Grota Albastră.

— Poți să înoți acolo?

— Nu văd de ce nu.

— Hm... nu e foarte adâncă?

— Am înotat în Oceanul Atlantic și în Marea Caraibilor. Cred că mă descurc să înot într-o peșteră mică de pe o insulă, a răspuns Lucie cu seninătate.

Sperase ca Charlotte să nu se agite și să n-o protejeze obsesiv, așa cum ar fi făcut-o mama ei. Din fericire, Charlotte era deja distrasă de priveliștea de la fereastră.

— De-a dreptul uluitoare, nu-i așa? a remarcat ea, minunându-se de piscurile impresionante ale insulei, învăluite în nori.

— Împăratul Tiberius credea că e cel mai frumos loc din lume, așa că a mutat aici capitala Imperiului Roman în secolul I d.H. Nunta lui Issie o să aibă loc la ruinele palatului său, a precizat Lucie.

Charlotte a zâmbit.

— De asta îmi place să călătoresc cu tine. Pot întotdeauna să mă relaxez și să fiu sigură că tu ți-ai făcut temele. Ești ca Wikipedia mea personală și Yelp la un loc! Mai ții minte călătoria la Québec de Crăciun, când ai creat tot itinerariul doar pe baza locurilor unde se găsea cea mai bună ciocolată caldă?

— De fapt, încercam să găsec cel mai bun *poutine*¹ pentru Freddie, a corectat-o Lucie.

— Of, Freddie și *poutine*-ul lui! O să-i plâng de milă fratelui tău când o să-și piardă metabolismul de adolescent. Isuse, aici aterizăm?

Charlotte a arătat pe fereastră spre heliportul de pe acoperișul unui hotel maiestuos, cu terase arcuite.

— Așa pare.

¹ Rețetă specific canadiană, cu cartofi prăjiți, brânză și sos (n. tr.).

— Dar noi nu stăm aici, nu?

— Nu, noi stăm la Bertolucci. Cred că acesta e locul unde stau celebritățile ca Mariah Carey și Julia Roberts, a remarcat Lucie.

— Atunci mă bucur că nu stăm aici! În general, hotelurile care găzduiesc celebritați sunt îngrozitoare. Dacă nu ești faimos, te tratează ca pe un gunoi, a comentat Charlotte, în timp ce elicopterul AgustaWestland AW109 făcea un viraj dramatic înainte de a ateriza pe acoperișul hotelului.

Mai mulți angajați au dat fuga să le ajute cu bagajele, și o doamnă în rochie albă, elegantă, în stil retro, a venit să le întâmpine. După ce le-a verificat numele pe lista de pe iPad, a întrebat:

— Dumneavoastră trebuie să fiți domnișoarele Churchill și Barclay? Bun venit la Anacapri! Vă rog să vă bucurați de gustările noastre.

Un ospătar cu uniformă scrobită le-a servit cu Bellini rece ca gheața în pahare venețiene înalte, în timp ce altul ducea un platou cu căpșuni proaspete, înmuiate în ciocolată albă.

— Mulțumim! Dar știți că noi nu ne-am cazat aici, da? a întrebat Charlotte cu prudență, în timp ce întindea mâna după o căpșună.

— Desigur. Ca oaspeți la nunta domnișoarei Chiu, sunteți și oaspeții hotelului nostru. Hotelul dumneavoastră se află în orașul Capri și vă vom trimite bagajele acolo.

— Dar sunt în siguranță? a rostit îngrijorată Charlotte.

— Nu vă temeți, doamnă, bagajele sunt în deplină siguranță pe mâna noastră. Între timp, am aranjat să fiți conduse la parter, a explicat politicos doamna în timp ce le îndruma spre holul de la intrare; un taxi Fiat cabriolet din anii '50, restaurat, roșu ca mărul caramelizat, le aștepta pe alee.

— *Buongiorno!* Vă duc la Capri – doar zece minute facem, a spus șoferul când le-a deschis portiera cu un gest pompos.

După ce s-a instalat comod în mașină, Lucie a comentat:

— Ei bine, dacă așa sunt tratate gunoaietele, vreau să știu cum e tratată Julia Roberts când vine aici.

— Păi, poate m-au căutat pe Google și au aflat cine sunt, a remarcat Charlotte cu o urmă de ironie.

Fiind unul dintre editorii principali ai revistei *Amuse Bouche*, Charlotte se comporta de parcă i se cuvenea totul, atitudine căpătată odată cu statutul de angajat al influentei reviste și al companiei-mamă, și mai influentă decât cea dintâi, Barón Snotté Publications. Apoi și-a îndreptat atenția spre copertina cu dungi albe și galbene a decapotabilei vechi.

— N-ar fi minunat dacă toate taxiurile noastre din oraș¹ ar arăta așa? Mult mai bine decât acele ridicole „Taxiuri pentru Viitor“, care par deja uzate.

— Cred că acoperișul ăsta textil n-ar rezista nicio săptămână în oraș, a adăugat Lucie râzând, în timp ce pipăia materialul și-și lăsa mâna să atârne în bătaia brizei.

Când taxiul a luat o curbă strânsă, a exclamat:

— Uau! Ia uită-te la priveliștea din stânga!

Charlotte a surprins în treacăt imaginea pantei care cobora zeci de metri spre mare și a exclamat:

— Isuse Hristoase, o să mă ia cu amețeală! Nu vreau să mă mai uit!

A căutat în jur ceva de care să se țină, dar nu a găsit nimic în afară de o sticlă rece de șampanie, cu o fundă verde-jad. De fundă era prins un cartonaș cu numele lor.

— Fii atentă, șampania asta e pentru noi! Prietena ta e foarte generoasă, nu-i așa? Două bilete de avion la clasa întâi, transferul cu elicopterul de la Roma la Capri, mașina asta superbă, șampanie – și nici măcar nu ești printre domnișoarele de onoare!

¹ Charlotte, ca alți newyorkezi, numește cartierul Manhattan *the city* („orașul“), căci acesta este pentru ei singurul oraș care contează. (Charlotte s-a născut la Spitalul Lenox Hill care, pentru newyorkezii din generația ei cu codul poștal 10021, era singurul loc cu adevărat acceptabil în care să te naști.) (n. a.)

— Issie a fost mereu extrem de generoasă. Era vecina mea când locuiam pe Park, la numărul 788, mai știi? Îmi dădea mereu hainele pe care nu le mai dorea. Purta o ținută de cel mult două ori și uite așa am primit acea micuță...

— Acea micuță poșetă albă de la Chanel, când erai în clasa a treia! a exclamat Charlotte, terminând propoziția lui Lucie. Așa e. Uitasem. Credeam că o cunoști pe Isabel de la Brown.

— Nu chiar, era cu câțiva ani mai în vârstă. Dar a fost mereu ca o soră mai mare pe care n-am avut-o niciodată.

— Ei bine, ești chiar răsfățată de sora ta mai mare, nu-i așa? O săptămână de petreceri grandioase, culminând cu o nuntă care i-ar face de răs chiar și pe William și Kate¹, a remarcat Charlotte pe un ton care părea entuziasmat și nemulțumit în același timp. Câți bani spuneai că dă tatăl ei pe toată chestia asta?

— Issie nu mi-a spus. E mult prea politicoasă ca să-mi vorbească vreodată despre așa ceva, dar sunt sigură că nunta va fi *colosală!* a spus Lucie, nevenindu-i nici acum să creadă ce noroc avea.

Pe lângă faptul că era prima nuntă la care fusese invitată *ca adult*, nu doar ca unul dintre copiii târâți acolo de familie, mai era și prima călătorie adevărată în care pleca fără mama și fratele ei.

Când Lucie a primit invitația ornată, scrisă de mână, caligrafic, i s-a strâns inima văzând data: *20 iulie*. Deși avea nouăsprezece ani și și putea, desigur, să facă orice poftea, Lucie, ca o fiică perfectă, încă respecta voia mamei sale. Al treilea weekend din iulie era rezervat galei anuale de vară organizate de mama sa în scopul donațiilor pentru Fondul de Salvare a Animalelor din Long Island; fiind președintele de consiliu, se baza foarte mult pe ajutorul lui Lucie la eveniment. Abia după negocieri purtate la un nivel ca al diplomaților de la ONU,

¹ Autorul se referă la Prințul William al Marii Britanii și la soția sa, Kate Middleton, ducele și ducesa de Cambridge, a căror nuntă televizată a fost urmărită în direct de milioane de oameni din întreaga lume în 2011 (n. tr.).

mama ei a cedat în sfârșit – Lucie putea să participe la nuntă, cu condiția ca verișoara ei mai mare, Charlotte, să o însoțească. „Madam Strică-Cheful“ – așa o numea în secret pe verișoara lor de patruzeci și patru de ani Freddie, fratele lui Lucie, dar tânăra considera că atitudinea lui Charlotte nu o deranja atât de tare și că, în fond, orice mică iritare merita efortul.

Poate că Lucie și Isabel crescuseră în aceeași clădire antebelică, al cărei arhitect era Rosario Candela, însă luxul în care trăia Isabel avea o altă dimensiune. În primul rând, tatăl ei era un diplomat care – potrivit liftierilor – provenea din una dintre cele mai de succes dinastii de afaceriști din Asia, așa că familia Chiu ocupa un apartament duplex vast, cu optsprezece camere, în timp ce familia Churchill locuia într-un apartament clasic de șapte¹ la etajul zece. De asemenea, portarii șuşoteau că, de câte ori pleca familia Chiu, o făcea mereu de pe Aeroportul Teterboro – dovada clară că zburau doar cu avioane private.

Cu frumusețea ei uimitoare, farmecul efervescent și înclinația academică, Isabel era de departe una dintre cele mai populare studente de la Lycée Français. Când a împlinit optsprezece ani, și-a făcut debutul la *Le Bal*, în Paris, și a apărut pe coperta *Taiwan Tatler*, iar până să absolve Universitatea Brown avea peste treizeci de mii de urmăritori pe Instagram. În prezent, lucra în Los Angeles pentru o companie de producție de film, iar Lucie păstra legătura cu ea mai mult urmărind-o pe platformele sociale, admirând locurile în care călătorea – la Londra pentru *Frieze Art*

¹ Termen în jargonul specific domeniului imobiliar din New York pentru un apartament antebelic care constă în șapte camere: o cameră de zi formală, o sufragerie, o bucătărie separată, trei dormitoare mari și o cameră pentru servitoare. În 2018, prețul mediu pentru un clasic de șapte era de 4,6 milioane de dolari (n. a.).

² *Le Bal des Débutantes*, organizat la Paris în fiecare noiembrie, este un bal unde sunt prezentate în societate debutante din toată lumea. Printre acestea au fost fete din aristocrația europeană, copii ai celebrităților și fete ai căror părinți, pur și simplu, sunt extrem de bogați (n. a.).

Fair, la Parc City pentru Festivalul Sundance, la Bahia pentru o petrecere la Caetano Veloso¹ – și pe prietenii grozavi, care o înconjurau oriunde mergea.

Charlotte i-a întrerupt reveria.

— Mai spune-mi o dată cum se numește logodnicul lui Isabel. Conte?

— Dolfi. Numele întreg e Adolfo De Vecchi. Nu cred că e conte – acela e tatăl lui.

— Și joacă polo?

— Da, are un handicap de 9 puncte.² Toată familia joacă polo de generații întregi.

— Jucătorul de polo, fiul unui conte italian, se căsătorește cu o moștenitoare din Taiwan. Doamne, Lucie, chiar te învârti numai printre membrii elitei internaționale în ultimul timp, a tachinat-o Charlotte.

Au ajuns în scurt timp în orașul Capri, construit sus pe munte, cu vedere spre port. Un italian de vreo douăzeci și ceva de ani, îmbrăcat într-o cămașă albă cu mâneci scurte și pantaloni albi, care păreau cu cel puțin două numere mai mici, aștepta lângă spațiul aglomerat pentru taxiuri de pe Via Roma.

— Bun venit în Capri! Sunt Paolo, de la Bertolucci. Vă rog să-mi permiteți să vă însoțesc la hotel. E la foarte mică distanță de aici, a spus bărbatul.

S-au plimbat prin piața publică principală, unde un turn cu ceas de un alb strălucitor se afla în partea opusă catedralei istorice Santo Stefano. Cele patru cafenele în aer liber, care străjuiau piața și se aflau într-o concurență evidentă, erau pline de clienți eleganți care sorbeau cappuccino pălăvrăgind și privind oamenii de la mesele lor de bistro.

¹ Compozitor, cântăreț, chitarist, scriitor și activist politic brazilian (n. tr.).

² În jocul de polo, handicapul se referă la numerotarea nivelului jucătorului de golf. Numerotarea handicapului începe de la 2 (începător) până la 10 (cel mai înalt nivel) (n. tr.).

— Asta e *piazzetta*. Noi o numim „camera de zi din Capri“, a precizat Paolo.

— Niciodată nu o să găsești o cameră de zi ca asta în America – toți sunt îmbrăcați atât de îngrijit aici! a remarcat Charlotte.

În timp ce treceau de *piazzetta* și coborau pe Via Vittorio Emanuele, ochiul ager al lui Charlotte a făcut o evaluare sumară, iar ea s-a declarat impresionată. Capri părea să întruchipeze un amestec minunat de antic și modern, de elevat și primitiv, de simplu și decadent. Iată-le aici, plimbându-se pe strada pietruită, unde un chioșc banal de tutun se învecina cu un butik elegant care vindea mocasini cusuți de mână, iar un magazin sclipitor, cu bijuterii prețioase care îți furau ochii, era la doar câțiva pași de gelateria rustică, în dreptul căreia plutea în aer mirosul de cornete proaspăt coapte.

— Ce fermecător! Ce fermecător! spunea Charlotte întruna, la fiecare colț de stradă. Îți vine să crezi că există un asemenea loc?

— E splendid, răspundea Lucie, ușurată că până acum verișoara ei fusese mulțumită.

Cu toate astea, nu-și putea imagina cum cineva – chiar și Charlotte cea blazată – ar fi putut găsi vreun cusur acestei insule. Îi plăcea să vadă grupurile de copii italieni care alergau în sus și-n jos pe străzi râzând nebunește, bunicile odihnindu-și picioarele obosite pe treptele buticurilor cu haine de designer, cuplurile îmbrăcate impecabil, care mergeau ținându-se de mână, bronzate și strălucind de la orele petrecute în bătaia soarelui. Și, oriunde te întorceai, te întâmpina o priveliște – dealuri unduioase presărate cu vile albe, ruine ale fortărețelor străvechi ce dominau fiecare culme și marea care scânteia în soarele auriu.

Charlotte s-a oprit brusc în fața unui magazin cu sandale, părând țintuită pe loc.

— Suntem celebri pentru sandalele noastre, *signora*. Beyoncé, Sarah Jessica Parker, toate celebritățile cumpără sandale din Capri, a spus Paolo cu mândrie.

— Dacă aș avea bugetul lui Beyoncé, mi-aș cumpăra perechea aceea portocalie de acolo. Și pe cea aurie. Și pe cele cu ciucuri mici și drăguți. La naiba, mi-aș lua toate perechile din vitrină! a izbucnit Charlotte.

— Mie poți să-mi cumperi perechea roz din piele întoarsă, cu canafuri, a remarcat Lucie.

— *Tipic* pentru tine! De fapt, ar trebui să luăm o pereche pentru mama ta. Nu crezi că i-ar plăcea sandalele acelea împletite de piele? Hai să ținem minte locul ăsta, te rog!

Lucie și-a surprins deodată imaginea în vitrină și a țipat.

— Charlotte! Cum ai putut să mă lași să merg prin oraș arătând așa? Parcă sunt un cocker spaniel!

— Ba nu! Arăți ca și cum ai făcut o plimbare pe Coasta Amalfitană, ceea ce ai și făcut, a răspuns Charlotte cu un zâmbet încurajator.

Știa că Lucie era mereu jenată de buclele ei naturale și-și petrecea jumătate din viață îndreptându-și părul. Norocoasa habar nu avea cât de seducătoare era cu onduleurile acelea lungi, bogate și sălbătice, alături de amestecul perfect și rar întâlnit de trăsături asiatice și occidentale. Poate era un lucru bun – în felul ăsta își va petrece mai puțin timp ținând la distanță băieții în timpul călătoriei.

Paolo le-a condus pe o alee îngustă, șerpuitoare și, nu după mult timp, au ajuns la hotelul Bertolucci, o vilă albă, modernistă și încântătoare, plină de lujeri de bougainvillea purpurie de-a lungul zidurilor. Pășind în holul răcoros și zărind canapelele albe de pluș, ceramica de Solimene și dalele de majolică lucioasă în alb și negru, Charlotte și-a exprimat încântarea.

— Este exact cum mi-am imaginat! Acum mă simt cu adevărat în vacanță!

Au fost conduse către un lift micuț, care le-a urcat două etaje, apoi pe un coridor acoperit elegant cu un covor de sisal, cu dungi gălbui și albastre.

— Prima dată mergem în camera dumneavoastră, apoi vă duc în camera prietenei dumneavoastră, i-a explicat Paolo lui Charlotte.

— E verișoara mea, l-a corectat Charlotte.

— Ooo? Verișoara dumneavoastră?

Paolo a privit-o gânditor și surprins pe Lucie, însă ea doar a zâmbit. Știa că în următoarele câteva secunde, Charlotte avea să înceapă automat să dea explicația pe care o oferea mereu, încă de pe vremea când Lucie era mică.

— Da, tatăl ei a fost unchiul meu, a răspuns Charlotte. Apoi a adăugat: Mama ei e chinezoaică, dar tatăl ei e american.

Și *mama la fel. S-a născut în Seattle*, voia Lucie să spună, dar desigur că nu a făcut-o.

Au ajuns la prima cameră și l-au privit pe Paolo cum răsuștește cheia masivă, cu ciucuri aurii, și apoi cum deschide ușa. Doamnele au intrat și, de îndată ce Paolo a tras draperiile ca să pătrundă lumina, zâmbetele le-au dispărut. Lucie s-a uitat uluită la Charlotte.

— Ce e acolo? a întrebat Charlotte privind pe fereastră.

— E un motan, a răspuns Paolo, gesticulând spre felina roșcată ce stătea la soare pe zidul jos de piatră.

— Știu că „e un motan“, a spus Charlotte, imitându-i accentul. Nu la asta mă refeream. Putem să vedem și cealaltă cameră?

— Bineînțeles, două uși mai încolo.

Paolo a deschis ușa de la camera lui Lucie și doamnele au aruncat o privire înăuntru.

— Vă place, *signorina*?

Înainte ca Lucie să apuce să răspundă, Charlotte a intervenit.

— Domnule Paolo, s-a făcut o mare greșală. Trebuie să-l vedem pe manager. *Pronto!*¹

¹ „Imediat“, în lb. italiană, în original (n. tr.).